

Barcza Barna 1931 – 1999

*Barna a Bokor egyik legnagyobb egyénisége volt.
Gondolataival és figyelmes szeretetével vett körül minket.
Mindig adóssai maradunk az elmenőknek.
Az adósságot egymásnak és az utánunk jövőknek tudjuk
törleszteni.*

1931-ben született Vácott. Kisközösségi életben való részvételért már 1953-ban hat év börtönre ítélték. 1968-tól bázislelkész. 1970-től Budapesten él. Fő profilja a lelki tanácsadás.

Barna mindent nagyon komolyan vett. Már akkor is azt tartottuk, hogy egy felvevő és egy leadó közösségnél lehetőleg ne legyen több közössége az embernek. Nos, ő sokszorosan megszegte ezt a szabályt, közösségeinek a számát nem is tudtuk igazán. Mi csak egy voltunk a sok közül. Ezen kívül se szeri, se száma nem volt gyónóinak, lelkivezetettjeinek. Minden alkalomra alaposan készült. Ha a soros elnök – akinek feladata volt nyitó elmélkedést produkálni – elmulasztotta a kötelességét, ami bizony gyakran megesett, Barna mindig beugrott egy elmélkedéssel. Közösségi találkozóról elkészni, alapos indok nélkül hiányozni, lelkigyakorlatra később érkezni, vagy onnan hamarabb távozni halálos bűnnek számított. Előadásaira, elmélkedéseire csodálatos alaposággal készült, „barczinizmusokkal” bőven teletűzdelt mondanivalóját mindig logikusan pontokba szedve, jól jegyzetelhetően adta elő. Jegyzeteltünk is szorgalmasan! A lelkigyakorlatok napirendje legépelve ki volt mindig függesztve, az ott töltött idő minden perce szigorúan be volt osztva – üresjárat nem létezett. Naptára mindig hónapokra előre tele volt programokkal (közösség, lelkivezetés, ...), ő nem volt „leakasztható”. Nyomós indok kellett hozzá, hogy soron kívül fogadja az embert. Baráti fecsi-locsira sajnálta az időt. Ennek nem örültünk, de tudomásul kellett venni.

Barna magáról nagyon keveset, szinte sohasem beszélt. Egy karácsonyi alkalom volt, amikor a közösségben beszélt a fiatalságáról, börtönéveiről, papi hivatásáról. Később, ha kértük, hogy beszéljen még ezekről, mindig elhárította, hiszen már elmondta egyszer, amit fontosnak tartott.

Hallatlan munkabírása volt, nagyon komolyan vett minden felkérést. Ha előadásra kérték, s mondjuk reggel 8-ra egy vidéki városban kellett lennie, hajnalban autóba ült, s biztosan lehetett tudni, hogy a megadott idő előtt 10-15 perccel ott lesz. S mindezt betegen, amit mi szinte észre sem vettünk. A cukorbetegségén kívül szinte sosem volt olyan beteg, ami vállalt kötelezettségeiben akadályozta volna.

Barna tudatosan készült a halálára. Erről két dolgot lehetett tudni. Az egyik, hogy nagyon vágyott rá – ezt gyakran emlegette, s mi igen csodálkoztunk rajta. A másik, hogy tudni vélte az időpontot, ugyanis a „mestere” közölte vele.

Viszonylag közeli időpont volt, de mi nem igazán hittük.

Barna utolsó éveiben teljesen az ún. ezoterikus tanok hatása alá került, ilyenekkel foglalkozott, ilyenekről beszélt nekünk folyton. A lelki vezetésben egyre inkább előtérbe kerültek a „karmikus” okok és magyarázatok, s a közösségi találkozóinkon is egyre gyakrabban szerepeltek ilyen „ezoterikus” témák. Mi kicsit mosolyogva, kicsit hitetlenkedve, de azért érdeklődéssel hallgattuk. Magam részéről egyfajta kuriózumnak tekintettem ezeket. Barnát mindig tisztelettel hallgattuk, s ki-ki gondolt, amit gondolt. Végül is ez Barnának nem volt elég, úgy érezte, hogy nem tudunk vele a nézeteiben azonosulni, ezért egy szép napon feloszlatta a közösséget.

Tudtuk Barnáról, hogy papi pályája kezdetén csonkig égő gyertyához hasonlította a maga papi szolgálatát. Tudatosan vállalta, hogy egyházáért, egyháza tagjaiért, híveiért, barátaiért önként feláldozza magát, egész életét nekik szenteli. Azt hiszem, ezt a vállalását tökéletesen beteljesítette. Emléke mindig velem marad – egyrészt mert újabban lelkigyakorlatainkon Barna összegyűjtött elmélkedéseit hívjuk segítségül, másrészt mert a Bokor és Barna neve számomra örökre összefonódott.

Gyulai Zsolt

***

Barna gondolataiból:

Négyes életszabály (1988)

1. Ne kérd számon másoktól azt, amit magadon kellene számon kérned!
2. Magamon azt kell számon kérnem, hogy mindig legmélyebb meggyőződéselem alapján cselekedjem, és azt tegyem, amit szeretném, ha mások velem tennének.
3. Se úr, se szolga ne legyek, hanem szabad ember.
4. Toljam félre másoktól manipulált hamis ego-mat, találjak rá igazi, transzcendens Én-emre, és igyekezzem neki átadni életem irányítását.

A rá emlékezők szerint:

Köztünk élve példát mutatott nekünk

- állandó (kívül és belül) Isten felé törekvésben
- az igazság fáradhatatlan keresésében
- a szellemi lét (anyag feletti) elsődlegességének kinyilvánításában
- a gondolkodást megváltoztatni tudásban
- az egyházi hagyomány, a Bokor radikális tanai és az ezoterikus élet egységesítésében
- a lelki élet, meditáció fontosságában
- az empatikus lelkivezetésben
- a felnőtté növesztés, önmagunkat tudatosan vállalás hangsúlyozásában
- az anyagiakra is figyelő segítőkészségben
- a közösségi célok hangoztatásában és gyakorlásában
- a kísértések ellenére úton maradásban
- a feszültségoldó humor fontosságában

Szándékai szerint akkor emlékezünk rá igazán, amikor mindezekben követjük is, és alkalmassint túlnőjük. Ennek elengedhetetlen feltétele, hogy mindig a cél felé nézők legyünk.

Miért is mondunk köszönetet érte a jó Istennek?

1. *Azért, mert hiteles ember volt.*

Meggyőződéséért, hitéért annak idején vállalta a börtönt, majd később a Bokorhoz tartozása miatt az egyház perifériájára szorítást is. Azt képviselte, amit maga is vallott. Áttetsző ember volt.

2. *Azért, mert kereste az igazságot.*

Mindig nyitott lélek maradt. Sokan már fiatalon bezárulnak az értékek irányában, Barna idős fejjel is hajlandó volt újra és újra elgondolkodni saját nézeteiről.

3. *Azért, mert a benső utat járta, vagyis ezoterikus volt.*

Mai, túlságosan is racionális világunkban felhívta a figyelmet a befelé figyelés fontosságára, vagyis arra, hogy Istent a benső úton tudjuk elérni, megtapasztalni. A kereszténységnek és talán a Bokornak is van egy igen mostohán kezelt gyermeke, ez a pozitív misztika; úgy látom, hogy Barna hidat próbált verni a jó értelemben vett hagyomány és a mai ember istenkeresése között.

4. *Azért, mert nagy összegző volt.*

Azon kevés testvérek közé tartozott, akik képesek a nagy összefüggések meglátására. Az értelem, a szív és az Isten megtapasztalásának a hármasságában látta az ember Isten felé haladásának biztosítékát. Rámutatott más vallások és a kereszténység közös nevezőjére, képes volt emberiség méreteiben gondolkodni.

5. *Azért, mert hűséges volt a szenvedések közepette is.*

Sohasem panaszkodott. A megpróbáltatások közepette is az Úrral való találkozás készülétének tűzében égett.

Fellapozva a „Papok 2” közösség füzetét, az utolsó találkozáson elmondott gondolataiból idézek: „...A visszajutás az isteni Énbe, csak lelassulással lehetséges... Lemondok a látszatvilóságról, hogy mindent megkapjak az Istentől.”

Úgy tűnik, Barna haza akart menni, és Isten meghallgatta kérését. Eszünkbe jut a János-evangélium gondolata: „Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja barátaiért.”

Kedves Barna! Most megköszönjük egész életedet a jó Istennek. Nagyon sokat kaptunk Tőled mi mindannyian, akik itt vagyunk.

Avilai Szent Terézia gondolataival engedünk el a csillagok útján, és imádkozunk, hogy hazatalálj a végtelenül szerető Istenhez.

„Semmi ne zavarjon, semmi ne rémítsen, minden elmúlik, Isten nem változik. A türelem mindent elér. Annak, aki Istené, semmi sem hiányzik, Isten egymaga elég.”

„Érted Vagyok”, 1999. december